

Művészet határok nélkül

– a színház nevel és gyógyít

Beszélgetés Lukács Lászlóval, a Mezei Mária Művészeti Iskola vezető tanárával és a Budakeszi Kompánia Színházi Társulat művészeti vezetőjével.

„Mi lesz velem? Nem fojt-e meg a bűzös száju kripta, hová nem csap be tiszta fuvalom? Mi lesz velem, mi lesz? Ha éjtől és haláltól borzadva, ott ébredek e dermesztő tanyán, a bolt alatt az ősi kamra mélyén, hol annyi század óta tornyosulnak a porrá omlott ősök csontjai, s az új halot, t a vérvaros Tybalt már bomladoz a szemfedő alatt. ...Most még szólhatnak, hogy segítsenek... Dadám! De mit tehetne ő? Isten véled!- Ég tudja, látsz-e többet... Szörnyű szerepem magam játszom el.” – hangzott Hantos Náfsa előadásában Júlia monológja a társulat Valami hiányzik című Rómeó és Júlia feldolgozásában augusztus 18-án Budakeszin az általános iskola udvarán. A darab végig a tőlük megszokott magas feszültségen pergett, rendezőjüknek Lukács Lászlónak és a színészeknek köszönhetően egy percre sem lankadt a néző figyelmé. S hogyan tudták, tudják mindezt elérni? Először 1999-ben Gágyor Péter Táltsójáték című darabját láttam Budakeszin a Kompániával. A színészek játéka, a rendezés és a dramaturgia már akkor a kiforrott rendezőket idéző

bravúrral tárta elem az emberré érés fázisait. Erről tanúskodik a játék végén kirobbanó taps, az átszellemült arcok a nézőtérén, a sok-sok díj, és elismerő kritika, amit a Társulat kapott idestova 10 éves fennállása óta, s nem utolsó sorban az, hogy már több külföldi színházi csoport is felkérte őket az együttes munkára, közös szereplésre.

– Milyen folyamatok zajlanak a mai színház világában? – kérdezem a rendező Lukács Lászlót, aki dráma- valamint drámapedagógia tanár és dramaturg is egyben. Ami elkezdődött a műfaji sajátosságok megújításakor, az most folytatódik az országhatárok lerombolásával a társulatok közötti munkában. Azt szokták mondani, hogy amíg Sztaniszlavszkij megreformálta a színházat azzal, hogy pszichofizikai alapokra helyezte, a Grotowski által a 60-as 70-es években megteremtett Laboratórium Színház pedig jóformán már meg is szüntette azt. A színház „laboratórium” lett a művészet, kísérlet a szociológia, az irodalom, a tánc, a zene határmezsgyéjén. De ugyanilyen korszakalkotó nagy újító volt Peter Brook, Ingmar Bergmann, Stehler, és a többiek, akik megszüntették

annak doboz-jellegét, lerombolták a néző és a színész közötti láthatatlan határvonalat, megszüntetve a színpad előterét. A volt szocialista országokban a diktatúrát felváltotta a demokrácia, nem kell rébuszokba rejteni a mondanivalót, hiszen szólásszabadság van. A rossz azonban ugyanúgy létezik, csak beljebb húzódott, mélyebbre az emberi lélekbe, ezért úgy tűnik, sokkal nehezebb diagnosztizálni, és szembeállni vele. A mai magyar színháznak tehát nem a politizálás a feladata, hiszen ott, ahol még normális intézményes politika sincsen, ezt a feladatot nem vállalhatja magára, de ez nem azt jelenti, hogy ne mondja el olykor a nagyon is kemény véleményét a világról. Nálunk a hangsúly inkább a közösen végzett cselekvésen van, a különböző megközelítéseink és gondolkodásmódjaink találkozásán. Úgy érzem, hogy az elmúlt 10-15 év tapasztalatai most kezdenek beérni, most kezdünk igazán az értékeink szerinti színház lenni.

– Mit jelent ez?

– A színház nevel és gyógyít is egyben. Nagy élmény volt az opolei lengyel csoporttal együtt dolgozni, még akkor is, ha nem ismerték a lengyel modern színház-

A VIHAR NEM KÍMÉLTE

A BUDAI PARKERDŐT SEM

Az augusztus 20-ai vihar komoly károkat okozott a Budai Parkerdő területén is. Mintegy 500 köbméternyi faanyag dőlt a földre egy fél óra leforgása alatt. A közutakat a tűzoltóság és a Budapesti Erdészet szakemberei már felszabadították, a kár teljes felszámolása azonban még heteket vesz igénybe. Csak a kidőlt faanyag darabolása, elszállítása több millió forintba kerül. Ahol szükséges, a pótlási munkálatokat őszszel lehet majd megkezdeni.

A legnagyobb kár a Hármashatárhegy és a Normafa közötti erdőterületet érte. A vihar erejére jellemző, hogy nemcsak magányosan álló fákat döntött ki, hanem a terhelést sokkal jobban elviselő zárt erdőállományban is letörte a fák koronáját. A sérült idős fák a legtöbb esetben már nem tudnak regenerálódni, ezért gondoskodni kell az új erdő neveléséről. A szükséges pótlási munkák nagysága és költsége a károk felszámolása után mérhető fel.

Rajztanítás a Mezei Mária Művészeti Iskolában

JÁTÉKOS RAJZTANÍTÁS KICSIKNEK.

Komolyan – nagyobbaknak, felnőtteknek is. FELVÉTELIRE FELKÉSZÍTÉS

Jelentkezni lehet: Gál Alma: 06-30-275-8939 FAZEKASSÁG a Mezei Mária Művészeti Iskolában 10 év felettieknek, korongozástól a mesterségig. A foglalkozásokat Lőrincz Éva tartja.

A 2006/2007-es tanévben a következő szakokra lehet jelentkezni a Mezei Mária Művészeti Iskolában:

DRÁMAJÁTÉK, SZÍNJÁTÉK, KÉZMŰVES, RAJZ, NÉPTÁNC, MODERNTÁNC, INDIAI TÁNC

Jelentkezőket folyamatosan fogadunk!

Telefon: 06 20 33 045 33, 06 20 33 048 34, 06 20 936 86 48

Személyesen: Bezeczy Erzsébetnél, és Lukács Lászlónál a Széchenyi Ált. Iskolában

A VERKLI SZÍNHÁZI CSOPORT ÉS A KOMPÁNIA SZÍNHÁZI TÁRSULAT FELVÉTELT HIRDET

a színházi és/vagy a színházi nevelési munka bármely területe irányában elkötelezett érdeklődők számára.

Jelentkezni a 06 20 33 045 33-as és a 06 20 33 048 34-es telefonszámokon lehet.

Új napilap indul Csíkszeredán

Augusztustól új napilappal bővül az erdélyi magyar nyelvű sajtókinálat a Csíki Hírlap megjelenésével.

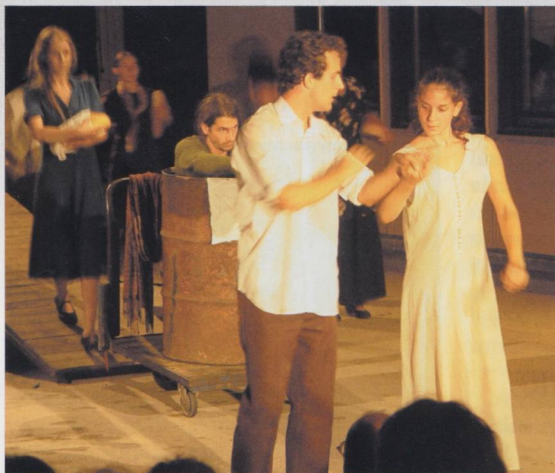
Az augusztus elején indított lapot kezdetben csak a megyeszékhelyen, Csíkszeredában terjesztik, de később az egész megyében árusítanak az újságot. Mint arról az erdélyi Krónika beszámolt, önkormányzati források szerint az induló lap egymillió eurós befektetést igényelt a vállalkozóktól, azaz Albert Andrásról és Petróczi Gézátról, akik az Udvarhelyi Hírlapnak és más kiadványoknak is a tulajdonosai. Kovács Attila főszerkesztő – aki korábban a Hargita Népe című napilapnál dolgozott – elmondta, hogy az új lapnál aránylag kevés, mindössze nyolc újságíró dolgozik.

A lapban elsősorban a helyi eseményekre kívánnak hangsúlyosabban reagálni, s kiemelt figyelmet szentelnek a helyi kulturális eseményeknek, a szabadidős tevékenységeknek, s nem utolsósorban a környezetvédelemnek.

A Székelyudvarhelyen nyomtatott, egyelőre fekete-fehér Csíki Hírlap ötezres példányszámmal indul.

szás nagy mesterét, az opolei születésű Grotowskit. És ugyanilyen élmény volt a litván színházzal vagy a szlovákokkal való együttműködés. Fiatal, tehetséges alkotó-

kat szeretnénk egy műhelybe gyűjteni, akik kiemelt szerepet tulajdonítanak a színháznak az ember emberrel való párbeszédében, hisznek abban, hogy a színház képes enyhíteni a „fordítási” nehézségeket, és a párbeszéd közös alapjait kutatják.

– Rendezéseid során sokszor nyúlsz a népmesékhez, a különböző tájak és népek táncai elemeinek egybeolvasztása pedig a kultúrák egygyökerűségét érzékelteti, s az emberi lélek archaikus mélységeibe igyekszik beavatni a nézőt.

– A Tótféri című darabról sokan állítják, hogy a kortárs drámairodalom reneke, jó darabból pedig könnyű dolgozni, még ha vannak benne nehezen megvalósítható részek, akkor is. Azt hiszem, azért ez is közrejátszott abban, hogy elhozhattuk az aranyérmet a Kazincbarcikai Ifj. Horváth István Fesztiválról, amely a régi rendszer színházi világában az ellenállás egyik fő bázisa volt. Az biztos, hogy a darab tavalyi sikerét a Gágyor Péter által írott és 1999-ben bemutatott Táltosjátékhoz hasonlíthatjuk. A drámában a „jó-ember kerestetik” alaptémája köré szerveződik a cselekmény, alapja a népmese, annak is a csalimese változata. A történet a csodák ellenére a mai világ és benne a magyar sors fájdalmas abszurditását akarja kifejezni. Ezzel – ha úgy tetszik – politizál. Ami pe-

dig az archaikus rétegeket és a kultúrák közöttiséget illeti, *színészeinkkel* és a zeneszettekkel valóban a tánc, a zene, az emberi hang, a színjátszás elemeit közösen tanulmányozva keressük a közlés és kifejezés elemi, „kódolás előtti” szintjeit. Célunk egy olyan előadás létrehozása, mely egyesíti, és bátran gondolja tovább a résztvevő társulatok módszereit. Az élő zene, a résztvevő országokból érkezett zenészek és színészek közösen alakítják ki az előadás szövetével együtt, tartva magunkat

az együttműködő társulatok már kialakult formanyelvének eredőjéhez, melyet az eszköztelenséggel, az üres tér dimenzióival, dinamikájával és a színész testével, mozgásával való kísérletezés jellemez. Így hoztuk létre a Rómeó és Júliát, amely egy uniós pályázat nyereségéért négy társulat együttműködésének az eredményeként valósulhatott meg a szlovák határ mentén lévő Szanticskán. Külön érdekessége a dolognak, hogy a szlovák Poton Színházzal úgy ismerkedtünk meg, hogy ők kértek fel egy körútra Szlovákiában, ahol teljes vendégszeretettel volt részünk, aztán pedig tettünk egy körutat magyarországi szlovák falvakban is, ahol az együttes performance-unkat adtuk elő. Így vettünk részt közösen a Tatabányai Szlovák Fesztiválon, a határ túloldalán pedig Rimaszombatban. Sahiban./Ipolyság/innen származik Gágyor Péter, a Táltosjáték szerzője – és Tornalján. A darabot már több helyszínen játszottuk, mindegyiket más és más formában. Természetesen a kapcsolatokat tovább szeretnénk fűzni, következő előadásunk a Szkéné Színházban lesz. Azután pedig az Otelórá készülünk.

Galgóczy Zsuzsa

Fotó: Bánkúti Ákos

A Valami hiányzik című darab szereplői: Debreczeni Márton, Hantos Násfa, Mózes Zoltán, Mayer Zita, Németh Botyán, Pásztor Anita, Bucsku János, Szalay Henrietta, Kristóf Zoltán, Incze Veronika. Rendező: Lukács László

Fotók meglehetősen: honlapunk képgalériájában.

BUDAKESZI NAPTÁR KARÁCSONYRA AZ IDÉN IS!

Október végén Budakeszi jellegzetességeiről készített naptárunkkal jelentkezzünk.

Küldje el saját fotóját!

Szeptember 30-ig várjuk azok jelentkezését, akik Budakesziről kiváló felvételekkel rendelkeznek, és fotóikat szívesen látnák e reprezentatív naptár oldalain.

Kapcsolatfelvétel:

Telefon: (30) 9226418

E-mail: budakeszikultura@t-online.hu

